

Nr 17.

Ankom till Riksdagens kansli den 3 maj 1912 kl. 4 e. m.

Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 17, i fråga om en af herr Hage inom Andra kammaren väckt motion, nr 161, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående insättande å bankinrättning för vederbörande kommuns räkning af kommunen tillkommande allmänna afgifter, som af exekutiv myndighet indrifvits.

I en inom Andra kammaren väckt motion, nr 161, som hänvisats till dess första tillfälliga utskott, har herr *Hage* hemställt, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t begära, det Kungl. Maj:t måtte taga under öfvervägande, dels huruvida icke bestämmelser borde utfärdas därom, att på sådana platser, där detta vore möjligt, vederbörande exekutionsmyndigheter skulle vara skyldiga att fortast — exempelvis inom 2 à 3 dagar — insätta utskylder och afgifter, som indrifvits åt kommun, å bankräkning för kommunens räkning, dels huruvida ej i samband därmed vissa föreskrifter borde åstadkommas, syftande till en effektiv kontroll öfver att dessa bestämmelser af vederbörande efterlefdes.

Ifrågavarande motion, till hvilken utskottet i afseende å motiveringen får hänvisa, tillstyrktes af nämnda utskott inom Andra kammaren på så sätt, att utskottet hemställde, att Andra kammaren för sin del ville besluta, att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhåller, det föreskrifter måtte meddelas i syfte att, då hos kronofogde eller stadsfogde eller i stad, där stadsfogde ej finnes, hos magistrat handräkning begärts för indrifning af allmänna kommunala afgifter, vare sig dessa afse borgerliga eller kyrkliga ändamål, fogden eller magistraten

Bihang till Riksdagens protokoll 1912. 12 saml. 1 afd. 14 häft. (Nr 17.)

skall, när de indrifna medlen uppgå till minst 100 kronor, omedelbart, utan afvaktande utaf utgången af den i nu gällande bestämmelser stadgade tid af högst tre månader, till vederbörande aflämna hvad sålunda influtit.

Kammarens beslut utföll i enlighet med utskottets hemställan. Sedan ärendet därefter öfverlämnats till Första kammaren, har det samma hänvisats till behandling af dess första tillfälliga utskott.

Andra kammarens utskott yttrar i anledning af denna motion följande:

*Andra
kammarens
utskotts
yttrande.*

»Enligt kungl. kungörelsen den 10 juli 1899 må ämbets- eller tjänsteman, som äger att taga befattning med utsökningsmål, ej i eget namn i bankinrättning insätta medel, som han å tjänstens vägnar emottagit. Vill han insätta medel, som enligt lag eller författning må inneslå hos honom under viss tid, skall insättning verkställas å en af honom öppnad tjänsteräkning i riksbanken eller annan bankinrättning. För ränta å dessa medel är vederbörande ämbets- eller tjänsteman icke redovisningsskyldig.

Kungl. förordningen den 12 juli 1878 angående förändrade föreskrifter om utmätning för krono- eller kommunalutskylder, allmänna afgifter m. m. stadgar i § 9, bland annat, följande: »Begäres hos kronofogde eller stadsfogde eller i stad, där stadsfogde ej finnes, hos magistrat handräckning för indrifning af andra utskylder eller afgifter (än kronoutskylder och i sammanhang därmed debiterade utskylder och afgifter), åligge det fogden eller magistraten att afgifva redovisning sist inom tre månader efter det handräckningen blifvit i föreskrifven ordning begärd. Stadsfogde vare ock skyldig att enligt föreskrift, som meddelas i Stockholm af öfverståthållareämbetet och i öfriga städer af magistraten, före redovisningens afgifvande till vederbörande aflämna hvad af förenämnda utskylder och afgifter kan hafva influtit.» Enligt i öfverståthållareämbetet erhållna upplysningar hafva några dylika föreskrifter där icke utfärdats, och har utskottet sig icke bekant, huruvida i andra städer magistraten meddelat sådana. Därjämte finnes föreskrifvet i kungl. kungörelsen den 16 september 1887, att, då handräckning begärts hos kronofogde för indrifning af resterande kommunalutskylder, det åligger kronofogden att inom den för redovisning af dylika medel stadgade tid till kommunalnämndens ordförande i assure-rad tjänstebref öfversända de influtna medlen jämte förteckning å de personer, från hvilka likvid då ej influtit, samt att därefter förfara på

enahanda sätt, så snart de återstående beloppen influtit eller bevis erhållits, att utskylderna icke kunnat uttagas. I kungl. kungörelsen den 11 augusti 1911 finnes enahanda stadgande beträffande indrifna församlingsafgifter till prästerskapet.

Enligt ofvannämnda bestämmelser, hvilka torde vara de af motionären åsyftade, åligger det alltså kronofogde och stadsfogde samt eventuellt magistrat att inom tre månader, efter det indrifning af utskylder m. m. begärts, redovisa de erhållna penningbeloppen till vederbörande. Därest fogden, såsom torde förekomma, underlåter att ställa sig denna föreskrift till efterrättelse, gör han sig skyldig till tjänstefel, för hvilket straff kan i laga ordning utkrävas.

Understundom torde emellertid förekomma, att, såsom i motionen omnämnes, kronofogdar och stadsfogdar kunna under längre eller kortare tid utan att därigenom åsidosätta sin tjänsteplikt hafva medel af ifrågasvarande slag, som influtit under ofvannämnda tre månader, inestående å sin tjänsteräkning i bank. En ändring i detta förhållande bör enligt utskottets mening vidtagas. Att, såsom motionären föreslår, ålägga kronofogdarna och stadsfogdarna att för vederbörande kommuns räkning insätta indrifna medel i bankinrättning, torde emellertid knappast kunna anses lämpligt i andra fall än då begäran därom särskildt framställts vid restlängdrens aflämnande. I öfriga fall böra medlen, på sätt i åberopade författningar föreskrives, öfversändas till vederbörande uppborrdsmän. Dock torde det ej vara erforderligt, att medlen öfversändas allt efter som de inflyta, enär en dylik anordning skulle förorsaka alltför stort besvär utan motsvarande nytta. Det bör i stället enligt utskottets mening åläggas kronofogde och stadsfogde samt magistraten i stad, där stadsfogde ej finnes, att till vederbörande afsända influtna medel, så snart dessa uppgå till exempelvis sammanlagdt 100 kronor.

Att därjämte, såsom i motionen föreslagits, meddela föreskrifter, åsyftande kontroll öfver att ifrågasvarande bestämmelser komme att efterleivas, torde enligt utskottets mening icke vara nödvändigt, då, såsom ofvan framhållits, åsidosättande af i ämnet meddelade föreskrifter måste anses såsom tjänstefel och kunna beifras i vanlig ordning.»

Af motiveringen till förevarande motion framgår, att det är de nu gällande bestämmelserna angående tiden och sättet för redovisning af indrifna kommunala skatterestantier, som föranledt motionärens yrkande. Den tid, inom hvilken vederbörande exekutionsmyndigheter skola redovisa för influtna medel, är, såsom Andra kammarens utskott erinrar, bestämd till tre månader, och indrifningsmyndigheten är ej skyldig att

Utskottet.

dessförinnan aflämna indrifna restantier. I fråga om städerna kan dock bestämmelse utfärdas därom, att stadsfogde är skyldig att före redovisningens afgifvande till vederbörande aflämna hvad af resterande utskylder och afgifter kan hafva influtit.

De klagomål, motionären framställt beträffande öfverlämnande och redovisning af indrifna skatterestantier, synas utskottet vara i det hela grundade. Otvifvelaktigt medför det mången gång olägenheter för kommunerna, att de indrifna skattemedlen ej tidigare, än nu vanligen sker, blifva för dem disponibla, särskildt då de, såsom ju ej sällan är fallet, uppgå till jämförelsevis rätt afsevärda belopp. Det vore därför utan tvifvel önskvärdt, att bestämmelser utfärdades, som tilläte kommunerna att med minsta möjliga tidsutdräkt komma i besittning af indrifna restantier.

Motionären har i sådant syfte föreslagit, bland annat, att indrifningsförrättare skulle åläggas att omedelbart för kommuns räkning insätta indrifna medel å bankräkning. I likhet med Andra kammarens utskott anser utskottet emellertid sådan föreskrift olämplig. Åtgärder af dylik art torde böra bero på öfverenskommelse mellan kommun och indrifningsmyndighet.

Det af Andra kammarens utskott framställda och af kammaren sedermera godkända förslaget, att det bör åläggas respektive exekutionsmyndigheter att till vederbörande afsända influtna medel, så snart dessa uppgå till sammanlagdt 100 kronor, synes däremot utskottet vara lämpligt, och vill utskottet för sin del tillstyrka bifall härtill. I detta sammanhang vill utskottet emellertid framhålla, att den sålunda föreslagna förändringen i redovisningsförfarandet icke torde få anses innebära skyldighet för vederbörande exekutiva myndighet att hvarje gång indrifna medel insändas bifoga sådan förteckning, som omförmäles i kungl. kungörelserna den 16 september 1887 angående skyldighet för kronofogde att till kommunalnämnd med posten öfversända indrifna kommunalutskylder och den 11 augusti 1911 angående skyldighet för kronofogde att till vederbörande uppbördsman med posten öfversända indrifna församlingsavgifter till prästerskapet. Dylik förteckning torde behöfva aflämnas först vid den föreskrifna redovisningstidens utgång.

Kontrollföreskrifter af den art, motionären påyrkar, äro, synes det utskottet, obehöfliga. Tillräcklig säkerhet för att gällande förordningars bestämmelser följas torde ligga i den risk för åtal för tjänstefel, som underlåtenhet härutinnan kan medföra.

På grund af hvad nu anförts, får utskottet hemställa,

att Första kammaren ville, med biträdande af Andra kammarens beslut, för sin del besluta, att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhåller, det föreskrifter måtte meddelas i syfte att, då hos kronofogde eller stadsfogde eller i stad, där stadsfogde ej finnes, hos magistrat handräckning begärts för indrifning af allmänna kommunala afgifter, vare sig dessa afse borgerliga eller kyrkliga ändamål, fogden eller magistraten skall, när de indrifna medlen uppgå till minst 100 kronor, omedelbart, utan afvaktande utaf utgången af den i nu gällande bestämmelser stadgade tid af högst tre månader, till vederbörande aflämna hvad sålunda influtit.

Stockholm den 3 maj 1912.

På utskottets vägnar:

HUGO HAMMARSKJÖLD.
